

MACHTELD VAN ZALINGEN

De zoektocht
naar een vermist
meisje leidt

tot een wilde
achtervolging
in de bergen

BLOED LIJN

DE CRIME COMPAGNIE

PROLOOG

Hij durfde eigenlijk niet verder. Vanaf het moment dat hij het terrein op was gereden, had hij terug willen gaan. Ook al was de omgeving bosrijk en was er veel ruimte voor de bewoners, toch voelde de atmosfeer verstikkend.

Zijn ouders wisten niet eens van haar bestaan. Ze was anders. ‘Geestesziek’, zou zijn vader hebben gezegd. Die vond dat dat soort mensen niet in de normale samenleving paste. Dat ze weg moesten worden gestopt, of nog erger. Wat dat dan precies was sprak zijn vader niet hardop uit, maar gezien zijn eigen opvoeding kon hij zich er iets bij voorstellen. Hijzelf had tegen beter weten in gehoopt dat ze zou genezen.

Ze woonde in een soort aanleunwoning, klein, maar met een tuintje. Dat vond ze vast fijn. Lekker in de aarde wroeten. Hij belde aan. Geen reactie.

Hij probeerde het nog een keer. Weer geen reactie. Voor de ramen hing vitrage waar hij niet doorheen kon kijken. Hij probeerde de deurknop, duwde er zachtjes tegenaan. Traag bewoog de deur mee. Ze had hem opengelaten.

In de gang rook het naar oude vakantiehuisjes en braaksel. Behoedzaam zette hij zijn ene voet voor de andere, alsof hij zichzelf opnieuw moest leren lopen. Het voelde bijna of hij door een onzichtbare kracht teruggeduwd werd, zo graag wilde hij weer weg. Maar hij moest verder, hij had het beloofd. Zijn hand rustte op de deur van de woonkamer. Langzaam duwde hij hem open. De

geur werd sterker, bedorvenier. Hij wilde weer weggaan, maar dat kon niet, ze had naar hem gevraagd.

Haar blote voeten zag hij het eerst. Sliep ze? Opgelucht haalde hij adem. Hij duwde de deur verder open en liep naar de bank waarop ze lag. Hij keek naar haar roerloze lichaam. Lange, blonde haren omkransten haar gezicht. In haar mondhoek zat een klein beetje spuug. Op de vloer naast de bank lag een gebroken glas, tussen de scherven paars braaksel. Aarzelend ging hij met zijn hand naar haar bleke wang. Haar huid voelde koel en zacht. Hij moest het zeker weten. Voorzichtig, om niet in de viezigheid te stappen, knielde hij naast haar en legde zijn oor op haar borst. Stilte.

Wat had ze gedaan? Waarom?

Ze had hulp nodig. Zijn hersenen wisten wel wat er gebeuren moest, maar zijn lichaam werkte niet mee. Hij pakte haar hand en kneep erin. Geen reactie. Plotseling kwam hij overeind en schudde de zachtjes aan haar schouders. Haar hoofd gleed van het kussen af. Hij deinsde terug en liep langzaam achteruit in de richting van de hal. Weg hier.

Of een arts bellen? Was hij maar nooit hiernaartoe gekomen. Hij was bijna de kamer uit toen zijn aandacht werd getrokken door iets wits. Er lag een envelop op de eettafel. Aarzelend, alsof hij zijn vingers eraan zou kunnen branden, pakte hij hem op. Zijn naam stond erop geschreven. Het was haar handschrift. Hij kon de aandrang niet weerstaan. Straks zou hij iemand roepen, maar eerst wilde hij weten waarom. Of wist hij het eigenlijk al? Het giftige, brandende gevoel in zijn maag werd sterker. Hij weerstond de neiging om de brief weg te gooien en scheurde de envelop open. Vluchtig begon hij te lezen.

Hij liet zijn arm zakken, de brief viel op de grond. Ze had tegen hem gelogen. Hij was hier. In dit huis. Misschien wel boven. Wat had ze gedaan? Ze was toch helemaal niet in staat geweest om...

Hard wreef hij met zijn handen in zijn ogen. Zijn gezicht was nat, had hij gehuild? Het kon niet. Hij moest het zeker weten. Terug in de gang bleef hij even staan onderaan de trap. Toen ging hij langzaam naar boven. Op de overloop waren twee deuren. Met zweetende handen opende hij de eerste. De badkamer. Misselijkheid overspoelde hem. Hij rende naar het toilet, liet zich gaan. Toen hij klaar was, veegde hij zijn mond schoon en trok door.

Verder nu, moedigde hij zichzelf aan. Op de overloop bleef hij een ogenblik stilstaan en haalde diep adem. Toen deed hij de tweede deur open. De slaapkamer. Donkere haartjes staken boven een wit dekentje uit. Op het laken naast het hoofdje zat een grote, paarse spuugvlek. Hij zette een stap naar de wieg en stootte met zijn voet tegen een rammelaar die op de grond lag. De baby schrok wakker en begon te huilen. Even twijfelde hij. Nee, hij kon het niet. Hij wilde het niet. Zijn toekomst was uitgestippeld en die lag niet hier. Hij draaide zich om en rende de trap af, het huis uit.

Utrecht, augustus 2011

Manon trok haar hakken uit en smeed ze in de hoek van de slaapkamer.

Hoe was het ook alweer zover gekomen? Dat ze zich moest opdoffen voor een avondje uit, terwijl er in haar beleving niets – bijna niets – erger was dan een jurkje dragen met hakken eronder? Juliet had gezegd dat als ze dan een keer op stap gingen, ze wel alles uit de kast moest halen. En zo vaak zag ze Juliet niet, nu die weer in Noorwegen woonde, dus had ze lankmoedig toegestemd. Ze keek somber naar haar spiegelbeeld. Het enige jurkje dat in haar kast hing, was nog van de begrafenis van haar vriendin Petra. Zwart, met een col. Dat was dus al zeker vier jaar oud, maar ze kon het niet wegdoen. Het deed haar denken aan Petra's moeder, Coby, bij wie ze nodig weer eens op bezoek moest. Juliet zou nog een paar dagen bij haar tante Coby logeren, misschien was het dan een goed moment.

De deurbel ging. Tipsy begon luid te blaffen. Manon denderde in haar panty de trap af en trok de deur open. 'Jules!' Ze omhelsden elkaar.

Juliet duwde Manon een stukje naar achteren en bekeek haar van top tot teen. 'Is het weer zover?'

'Echt, wie ooit heeft bedacht dat vrouwen jurkjes moeten dra-

gen met hakken mogen ze van mij alsnog standrechtelijk executeren.'

'Het is inderdaad vreselijk, Manon.'

'Ik dacht dat je zei...'

'Ja joh, ik liep je gewoon een beetje te stangen. Je kent me toch?' Ze lachte naar Manon. 'Doe gewoon een spijkerbroek aan met hakken eronder en gooi die wilde zwarte haren van je los, dan ben je helemaal hot.'

'Ja hoor, tuurlijk.' Juliet had makkelijk praten, die zag er altijd goed uit met haar gevoel voor stijl.

'Ik help je wel, kom maar mee naar boven.'

Ook al zouden ze elkaar een jaar niet zien of spreken, Juliet kende haar als geen ander en voelde haar feilloos aan. Ze keek in Manons kledingkast en trok zonder twijfel de groene blouse met de open rug eruit. 'Deze zal prachtig staan bij je chocoladebruine ogen.'

Ze waren uiteindelijk beland in een hippe cocktailclub waar je ook kon dansen, ergens in de werfkelders van Utrecht. Het levendige interieur met kleurrijke bloemenprints op de muur en met exotische stoffen beklede meubels zorgde voor een uitgelaten en ontspannen sfeer. Er hing een geur van vers fruit vermengd met het zweet van de mensen om haar heen, het voelde alsof ze even in de Caraïben was beland. Ze nipte aan haar tweede Dutch Mule en observeerde Juliet, die met een aantrekkelijke donkere jongen stond te dansen. Ze bewoog alsof ze nooit anders deed, haar blonde haren zwaaiden mee op de r&b-muziek. Als Manon met haar op stap ging, was het altijd Juliet die sjans had, terwijl zij zelf juist vrijgezel was. Volgens Juliet kwam dat doordat mannen Manon niet durfden te benaderen. Ze moest gewoon wat meer lachen en niet zo nors kijken. 'Een echte vent prikt daar wel doorheen,' had Manon gezegd. Maar misschien was dat niet zo, het was nu al best lang geleden dat ze een date of relatie had gehad. De laatste keer

was met Remco, die bij alles advies vroeg aan zijn moeder, tot aan het kopen van een overhemd toe. Dat had ze twee maanden uitgehouden, wat ze achteraf heel knap vond van zichzelf.

Ze werd in haar gedachten onderbroken doordat iemand hard met zijn elleboog in haar zij beukte. ‘Allemachtig, kijk even uit, zeg!’ Meteen was ze weer alert.

‘Sorry, ik deed een poging tot dansen, ik moet er ook gewoon niet aan beginnen. Het is hopeloos.’ De dader, niet onaantrekkelijk, keek haar verontschuldigend aan. ‘Wil je iets van me drinken, om het goed te maken?’

‘Nou...’ Haar eerste reactie was om hem af te wimpelen, maar iets zorgde ervoor dat ze het niet deed. ‘Lekker, doe maar een Dutch Mule.’

‘Ik ben Thijs,’ zei hij, terwijl hij het drankje even later overhandigde.

‘Manon.’

‘Aangenaam, en proost. Op mannen met twee linkerbenen.’

‘En vrouwen die niet van dansen houden.’

‘En vrouwen die wél van drinken houden.’ Hij knipoogde.

Zijn spijkeroverhemd stond net een knoopje te ver open naar haar smaak. Maar verder was hij aantrekkelijk zoals oudere mannen dat konden zijn; donker grijzend haar, een korte baard met snor en felblauwe ogen. Zijn gezicht was bruin en een beetje verweerd.

‘Kom je hier uit de buurt?’ vroeg ze.

Hij kwam iets dichterbij en raakte daarbij haar arm aan. Er hing een frisse citrusachtige geur om hem heen. Ze trok zich niet terug.

‘Ik ben net terug in Nederland, woon sinds een paar maanden hier in Utrecht.’

‘O ja? In welk land woonde je hiervoor dan?’

‘Curaçao. Daarom voel ik me hier zo op mijn plek dat ik denk dat ik ook kan dansen.’ Hij gaf haar een knipoog. ‘En jij?’

‘Ik ben een avondje uit, met een vriendin.’ Ze wees naar Juliet, die net haar kant op keek en zwaaide. ‘En ik kom uit Putten. Iets minder exotisch.’ Ze keek naar haar glas, dat ze ongemerkt in een paar slokken leeg had gedronken.

‘Je vriendin heeft het zo te zien prima naar haar zin. Jij ook?’ Hij keek haar uitdagend aan.

‘Ja hoor. Zal ik nog een rondje halen?’ Het overviel haar, die dierlijke aantrekkingskracht. Was hij sexy of juist fout? Misschien was ze wel zo kritisch geworden dat ze het niet meer goed kon beoordelen. Ze moest het Juliet vragen.

‘Doe nog maar een keer hetzelfde,’ riep hij in haar oor. Hij goot de laatste slok naar binnen.

‘Ik ga even snel naar het toilet, daarna neem ik de drankjes mee, oké?’

Ze glipte langs Juliet en trok haar mee aan haar arm naar het toilet, de protesten van Juliets knappe vreemdeling negerend.

‘Hé, wat is er? Je stond eindelijk eens met een leuke man te praten.’

‘Ja, maar is hij écht leuk of een beetje fout? Wat vind jij?’

‘Manon, geniet toch gewoon van het leven, je denkt veel te veel na. Als je hem aantrekkelijk vindt, sleur je hem mee je bed in. Wat maakt het uit, jullie zijn toch allebei volwassen?’ Juliet duwde haar terug in de richting van de bar. ‘Ik red me wel, toe maar. Bel je me morgen even hoe het was?’

Thijs nam haar mee de steile trap op die naar de Oudegracht leidde. Haar hak bleef in een spleet steken en ze wankelde. Hij hield haar tegen, zijn hand voelde prettig warm op haar blote rug.

‘Ik heb een appartement op het Wed, dat is hier vlakbij.’

Na drie cocktails kon je haar alles wijsmaken. De grachten stonden vol met fietsen die met hangsloten waren vastgemaakt aan de hekken. Op straat groepjes studenten die voor de kroeg stonden te drinken en te praten. Het rook naar bier en sigaretten. Het uit-

gaansleven was nog volop in gang. Even voelde het alsof ze weer terug in de tijd was, toen ze vaker na een avondje stappen bij een leuke jongen in bed belandde.

Ze waren bij Thijs' appartement aangekomen. 'Wacht even, ik doe de deur voor je open.'

Zodra Manon naar binnen stapte gleed ze uit over een krant die op de grond lag. Thijs ving haar net op tijd op. Ze begon te lachen. 'Nu ben ik de kluns van ons tweeën.' Ze trok meteen haar schoenen uit en liet ze op de grond vallen.

Ineens pakte Thijs haar vast en drukte haar tegen de muur. Zijn gezicht kwam vlakbij, ze voelde zijn adem op haar huid. Hij deed haar haar opzij en kustte haar in haar nek. Zijn lippen gleden zachtjes over haar huid naar haar oor. Hij blies er zacht in en zoog aan haar oorlelletje. Een warme gloed verspreidde zich door haar lichaam. Net toen zijn mond bijna de hare had bereikt duwde ze hem weg, rende een paar treden de trap op en trok haar blouse uit. Ze liet het kledingstuk naar beneden dwarrelen. Hij trok zijn overhemd uit en liet het achter zich vallen. Met glinsterende ogen keek hij haar aan. 'Jij houdt dus van spelletjes, begrijp ik?'

'Klopt.' Ze trok haar beha uit en gooide die naar zijn hoofd. Daarna schoot ze de woonkamer in, waar ze hoorde dat hij achter haar aan de trap op rende.

Ze ritste uitdagend haar jeans open, totdat hij vlak bij haar was. Toen liep ze snel om de grote bank heen die midden in de kamer stond.

Hij trok intussen zijn schoenen uit en keek haar begerig aan. Daarna nam hij een aanloop en sprong over de bank heen. Hij landde boven op haar. Met een harde bonk vielen ze op de grond. Ze begonnen te lachen.

'De onderburen zullen zich vast rot schrikken.'

'Geen probleem, die zijn wel wat lawaai gewend hier, dit is een uitgaansgebied.'

Toen was zijn mond op de hare. Zijn lippen waren zacht en stevig. Gretig kustte ze hem terug. Zijn geur wond haar op, maar ook zijn wat hese lach, waarbij hij zijn wenkbrauwen op een grappige manier fronste.

Hij streelde haar borsten en streek het haar uit haar gezicht. 'Je bent mooi. En wild. Je doet me denken aan...'

'Aan wat? Of wie?'

'Laat maar, niet belangrijk.' Hij zweeg en trok haar overeind. 'Kom mee naar de slaapkamer.'

***

Ze gaapte en rekte zich uitvoerig uit achter haar bureau. Lang geleden dat ze zo'n leuke avond had gehad, maar het brak haar nu wel op. Ze kon niet meer zo goed tegen alcohol in combinatie met weinig slaap. Juliet had haar hard uitgelachen toen ze verslag had gedaan over haar date en klaagde over haar brakke gevoel. Met een diepe zucht liep ze haar kantoor binnen.

'Zo, zo, zware nacht gehad?' vroeg Magnus, die net een stapel dossiers op haar bureau wilde leggen.

Ze glimlachte. Ze mocht Magnus graag. Sinds een paar maanden waren ze collega's bij de districtsrecherche Noord- en Oost-Gelderland. Ze had eerst niet zoveel zin gehad om samen te werken, door haar ervaring met onder anderen haar ex-collega Ferry die corrupt bleek te zijn. Maar Magnus was slim en gedreven en ondanks zijn slungelige voorkomen ontzettend snel.

'Het was geweldig, maar veel te laat.'

'En, wie is de gelukkige?'

'Gaaf je niets aan,' lachte ze. Meteen greep ze naar haar hoofd, waar ze een felle steek voelde. Koffie, ze moest vandaag overleven op cafeïne, dat was het beste. 'Sorry, ik moet echt even wat drinken.'

'Volgens mij heb je gisteren al genoeg gedronken.' Magnus knipoogde en liep verder naar zijn eigen bureau. Ze wilde net

naar de hal gaan waar het apparaat stond, toen haar mobiel ging.

‘Met Guus. Ik heb iets voor je. Kom je even?’ Hij hing op zonder haar reactie af te wachten. Het moest wel iets ernstigs zijn.

Op weg naar zijn kamer pakte ze snel een mok koffie mee. Guus’ deur stond open, toch tikte ze even op het raam naast de deur om aan te geven dat ze er was.

‘Ha, daar ben je. Ga zitten. Wacht, doe de deur even dicht.’

‘Wat is er allemaal aan de hand?’ Ze liet zich onderuitzakken op de stoel tegenover hem en nam een slok van haar dubbele espresso. Loeiheet, verdomme. Ze likte aan haar lippen om de pijn wat te verzachten.

‘Een vermissing. Meisje van achttien jaar. Emma. Sinds zaterdag niet meer thuisgekomen. Of beter gezegd, op de groep waar ze woont.’

‘Welke groep bedoel je?’

‘Ze woont in een fasehuis, waar kinderen onder begeleiding zelfstandig leren wonen.’

‘Kan het zijn dat ze geen zin had om terug te gaan?’

‘Dat zei ik ook meteen. Daar beweerden ze dat het goed met haar ging. Ze was net op scoutingkamp geweest of zoiets.’

‘Geen wegloper dus?’

‘In het verleden wel een paar keer, maar het liep nu lekker, volgens haar begeleider.’

‘Andere zaken die kunnen meespelen? Misschien de relatie met haar ouders? Waarom zat ze in dat huis eigenlijk?’

‘Geen idee. De weinige informatie die ik heb, weet je nu. Van de Brink kwam ermee aanzetten, de wijkagent. Hij trekt niet zo snel aan de bel, heb ik begrepen. Emma’s vriendje bleef maar bellen naar het bureau, omdat hij ervan overtuigd was dat er iets aan de hand was. Van de Brink heeft al het een en ander uitgezocht, maar is niet veel wijzer geworden.’

‘Zal ik hem eerst even bellen om te horen wat hij wel heeft gevonden?’

‘Prima. Rij daarna maar naar haar huis, kijk of je wat meer te weten kunt komen.’ Hij leek haar nu voor het eerst eens goed te bekijken. ‘Volgens mij kan wat frisse lucht ook geen kwaad.’

Ze zuchtte. ‘Vooruit dan maar. Alleen, of moet ik iemand meenemen?’

‘Ga eerst zelf maar eens kijken hoe serieus het is. En pak je eigen auto maar.’ Hij wuifde haar weg, ten teken dat het gesprek afgelopen was.

‘Oké, prima. Ik ga al.’ Ze was gek op het echte veldwerk, dat zou ze niet snel opgeven voor een hogere functie waarbij ze de hele dag achter een bureau moest doorbrengen.

Ze genoot van de frisse buitenlucht en de zon die op haar gezicht scheen. Echt ideaal om even weg te kunnen, helemaal omdat ze een cabrio had en niet met die suffe dienstauto op pad hoefde. Ze liet het dak van haar Alfa Romeo Spider zakken en trok hard op. Het was een klassieker, inmiddels al een jaar of zeven in haar bezit, maar hij reed nog altijd alsof hij net van de band gerold was. Ze klopte even liefdevol op het dashboard.

Van de Brink had aan de telefoon verteld dat het meisje vroeger een wegloper was, maar de laatste tijd haar draai gevonden leek te hebben. Vrij serieus karakter, wilde het erg graag beter doen dan haar moeder. Geen opmerkelijke geschiedenis met drugs of drank, voor zover hij wist. Haar vriendje, Willem, was doodongerust. Hij dacht dat ze die zaterdag naar een vriendin zou gaan. Hij was zelf rond de middag weggegaan bij het kamp en had zondagavond met haar afgesproken, maar ze kwam niet opdagen. Het vreemde was dat het scoutingkamp vrij afgelegen lag. Dus de vraag was hoe Emma daar weg was gekomen. Verder had Van de Brink niet veel gevonden. De rest moest ze dan zelf maar uitzoeken.

Het opvanghuis lag relatief dicht bij de plaats waar het meisje voor het laatst gezien was. Ze kon na haar bezoek wel even door-

rijden om bij dat kamp rond te kijken. Ze draaide de volumeknop van de radio harder, er werd een nummer gedraaid van het rock-concert waar ze laatst was geweest. Ze zong uitbundig mee. Een bejaarde man zwaaide vrolijk naar haar. Ze lachte schaapachtig en stak haar hand op. Heel even was ze vergeten dat ze in een cabrio reed.

Ze parkeerde haar auto bij het gebouwencomplex en stapte uit. Op een bordje stond duidelijk aangegeven: JEUGDBESCHERMING HARDERWIJK. Ze ging door de middelste deur naar binnen. ‘Goedemorgen, ik kom voor mevrouw Dalfsen.’

‘Goedemorgen. Ik zal haar laten weten dat u er bent. U kunt daar plaatsnemen.’ De receptioniste wees naar een rijtje rode stoelen bij het koffiezetapparaat. Ze ging zitten en bladerde door een natuurtijdschrift.

‘Goedemorgen, u bent van de politie?’

‘Manon Dijkgraaf, recherche.’

‘Mevrouw Dalfsen. Gezinsmanager.’ De vrouw stak een kop boven haar uit en droeg een jurk met vrolijke, gekleurde lapjes. ‘Komt u mee, dan gaan we even op mijn kamer zitten.’

Ze volgde haar de lange gang in. De lapjes dansten voor haar ogen. Links van haar was een inham waarin een levensgroot beeld van een koe stond, dat werd verlicht door plafondspotjes. Wat had dat hier in godsnaam te zoeken?

‘Komt u binnen.’ Ze gingen aan een gele tafel met vier paarse stoelen zitten. Ze keek uit op een muur waar twee moderne schilderijen hingen. De kunstenaar had geen enkele kleur overgeslagen. Ze kreeg er hoofdpijn van.

‘Wilt u misschien koffie?’

‘Nee, dank u.’ Eigenlijk wilde ze wel, maar dan duurde het nog langer en ze wilde in de frisse lucht bij dat kamp rondkijken. ‘U bent degene die heeft gebeld?’

‘Dat klopt, met de wijkagent. Emma zit sinds een jaar in zelfstandigheidstraining. Ze was mee op scoutingkamp vorige week.’

Die zaterdag is iedereen thuisgekomen, behalve zij. In het weekend zijn de jongeren op zich vrij om te doen wat ze willen, dus in eerste instantie is er geen melding van gemaakt. Meestal is op zondagavond iedereen weer thuis. Zij was er toen nog steeds niet. De groepsleiding van het huis heeft daarna gebeld om door te geven dat ze niet thuis was gekomen.'

'Dus ze woont min of meer op zichzelf?'

Mevrouw Dalfsen knikte. 'Emma volgt immers zelfstandigheidstraining. Jongeren leren onder begeleiding om zelfstandig te wonen.'

'Waarom woont ze niet meer thuis?'

'Haar moeder heeft verslavingsproblemen. Ze zorgde al jaren niet goed voor haar dochter. Haar laatste vriend had iets te veel aandacht voor Emma. Hij viel haar lastig en ze voelde zich bedreigd. Haar moeder kon niet kiezen. Uiteindelijk hebben we samen besloten dat het beter was dat ze het huis uit ging.'

'Dan zal ze wel niet bij haar moeder thuis zitten.'

'We hebben alle ons bekende relaties gebeld. Ook haar moeder, met wie ze nauwelijks contact heeft. Die wist niet eens dat haar dochter op kamp was. De vrienden die bij ons bekend zijn, hebben ook geen contact met haar gehad. En bij de scouting gaven ze aan dat iedereen zaterdagochtend of -middag naar huis is gegaan.' Mevrouw Dalfsen plukte een paar denkbeeldige pluïssjes van haar zwarte rok.

'En waar is ze voor het laatst gezien, weet u dat?'

'Bij de kampeerplek. Ze zou zelf naar huis gaan, in plaats van met het busje.'

'Enig idee waarom ze niet met het busje meeging?'

'Ze wilde met de trein gaan, zei ze. Nog even langs een vriendin.'

'De scouting kampeerde in het bos, toch? Hoe kon ze daar wegkomen zonder vervoer?'

'Het is vrij makkelijk te bereiken met de auto, maar met het openbaar vervoer is het lastig.'

‘Dan lijkt het me niet direct handig om met de trein te gaan, als ik het zo hoor.’ Ze pakte haar notitieboekje uit haar jaszak en begon wat aantekeningen te maken. ‘Enig idee waarom de begeleiding van dat scoutingkamp ermee akkoord ging dat Emma zelf naar huis zou gaan?’

‘Dat verbaasde mij ook, eerlijk gezegd. Ik heb er een klacht over ingediend. Blijkbaar heeft Emma gezegd dat ze zelf vervoer had geregeld.’

Manon stond op. ‘Ik ga er werk van maken. Kunt u mij haar huidige woonadres geven en ook dat van haar moeder? O, en het nummer van haar vriend.’

‘Ik zoek het even voor u op.’ Mevrouw Dalfsen liep naar haar computer en begon te tikken. ‘Alstublieft. Ik heb het voor u geprint. Het nummer van haar vriend heb ik helaas niet, maar dat kunt u vast krijgen van de leiding bij haar in huis.’

‘Bedankt. Mocht ik nog vragen hebben, kan ik u hier bereiken?’

‘Zeker, ik ben de hele dag aanwezig.’ Mevrouw Dalfsen liep met haar mee terug naar de receptie en gaf haar een hand.

‘Dit is haar kamer. Zoals ik die wijkagent ook al heb laten zien.’ Lise, een stuurs uitziend meisje van een jaar of zestien, had haar in zeer korte bewoordingen een rondleiding gegeven op de plek waar Emma woonde. Het huis bestond uit zes aparte slaapkamers. De twee badkamers werden gedeeld, evenals een grote gemeenschappelijke woonkamer en keuken.

De muren van Emma’s kamer waren nagenoeg kaal. Er hing maar één poster aan de muur: een reproductie van *De schreeuw* van Edvard Munch. De haartjes op Manons armen stonden plotseling recht overeind. Het deed haar aan Petra’s dood denken. Ze stelde zich voor dat ze zo had gekeken op het moment dat ze voor de trein viel. Een verstilde schreeuw op haar gezicht, net als op het kunstwerk. Niet aan denken nu. Ze slikte een paar keer en veegde met de rug van haar hand langs haar neus. Het was al zo

lang geleden en toch kon het verdriet om haar overleden vriendin op de meest onverwachte momenten weer naar boven komen.

Op Emma's bed lag een berg kleding en haar bureau was nauwelijks zichtbaar vanwege stapels bibliotheekboeken, papieren en tekenspullen. Naast haar bed stond een lijstje met een foto erin. Een selfie van een jongen met roodblond, golvend haar, een bruin gezicht met sproeten en blauwe ogen, die zijn tong uitstak naar de lens. Hij had een ondeugende, open blik.

‘Weet jij wie dit is?’

Lise stond in de deuropening toe te kijken met haar armen over elkaar. Ze zat continu te sabbelen op het ringetje dat door haar onderlip gepiercet was. ‘Ja, Willem. Dat heb ik ook al tegen de begeleiding gezegd en tegen die agent.’ Haar lijzige manier van praten werd verergerd doordat ze een gaap onderdrukte. Waarom bleef ze daar nog staan?

‘Was je bevriend met Emma?’

‘Niet echt. We zijn gewoon huisgenoten.’

‘Is er hier iemand die wel met haar bevriend was, zodat ik misschien wat vragen kan stellen?’

‘Ramona. Die is er nu niet.’

‘Oké. Ik red me hier wel even, ga jij maar doen wat je moet doen.’ Ze draaide zich om en begon het bureau te onderzoeken. Eerst maar eens stapels maken van alles wat erop lag, zodat ze wat overzicht kreeg. Straks iemand van de begeleiding vragen naar die Ramona. En een bezoekje aan Willem brengen.

Ze had alles uitgebreid doorzocht, maar was geen steek wijzer geworden. Het zat niet mee tot nu toe. Het was ook al een tijd geleden dat ze koffie had gehad. Misschien dat de leiding haar daar in ieder geval mee kon helpen. Ze deed de deur van Emma's kamer achter zich dicht en liep naar het kantoortje. Twee vrouwen keken verstoord op.

‘O, u bent van de politie toch?’ zei een van de vrouwen, waar-

na ze zich voorstelde als mevrouw Hiemstra. Ze kreeg een korte, flinke handdruk.

‘Wij hebben net overdracht. Kan ik u ergens mee helpen?’

‘Goedemorgen. Kan ik hier een stevige bak koffie krijgen?’

‘Zeker. Ik schenk wel wat voor u in,’ zei mevrouw Hiemstra.

‘Ik zou ook graag het nummer van ene Willem willen hebben, als dat bekend is, en het nummer van Ramona. Willem kan ik ook navragen bij de wijkagent, maar nu ik hier toch ben...’

‘Ik kijk wel even in de administratie.’ De andere vrouw, die zich niet voorgesteld had, stond op en liep naar de computer. Ze sleepte met haar linkerbeen.

‘Bent u nog wat wijzer geworden?’ Mevrouw Hiemstra gaf haar de beker. Er kwam een sterke, bittere geur uit. Ouwe koffie. Met tegenzin nam ze een slok.

‘Niet veel. Misschien dat die jongen en dat meisje verder kunnen helpen.’

‘Ik betwijfel het. Wij hebben ze ook al uitgevraagd, ze wisten van niets.’

‘Had Emma een bijbaantje?’

‘Dat moest wel, ze wilde dolgraag naar dat scoutingkamp.’

‘Waar werkte ze?’

Mevrouw Hiemstra dacht even na. ‘Bij een snackbar hier in de buurt. Het Trefpunt heet die.’

‘Hoe zit het met haar mobiel? Had ze er een?’

‘Ja, we hebben haar al talloze keren gebeld, maar er wordt niet opgenomen. Hij gaat steeds over op de voicemail.’

De vrouw met het slepende been gaf haar een briefje waarop ze de nummers genoteerd had.

‘Bedankt. Ik moet gaan.’

‘Maar uw koffie?’

‘Andere keer. Ik heb nog veel te doen. Fijne dag verder.’ Daar was ze goed vanaf gekomen. Eerst Guus bellen om te laten weten dat ze nog wel een tijdje bezig was. Sterker nog, dat ze vandaag

niet meer op het bureau zou komen. Heerlijk, zo'n dagje herwonen vrijheid.

Via een brug over de snelweg werd ze naar een parkeerplaats geleid. Ze zette de auto weg en liep het pad in dat naar het YMCA-gebouw leidde. De wind bracht de geur van verdorde dennennaalden en droge bosgrond mee. Aan het begin van de toegangsweg stond een bordje met VERBODEN VOOR AUTO'S EN MOUNTAINBIKES. Het pad slingerde langs de Hierdense Beek het bos in naar het kampeerterrein. Dat lag er verlaten bij. Nu de zomervakantie was afgelopen, werd het gebouw vast weinig gebruikt. Het werd veel gehoord door scoutingverenigingen, maar was, naar ze had begrepen, geen vast clubhuis voor een van de verenigingen uit de buurt. Links van haar stonden twee zwarte houten gebouwen met een puntdak. Rechts was het terrein waar normaal gesproken de tenten stonden en daartussenin waren grote houten picknicktafels neergezet. Ze liep verder het veld op waar de tenten hadden gestaan.

De verlatenheid van het lege scoutingterrein gaf haar een onbestemd gevoel. Wat was hier gebeurd? Ze liep in de richting van de heuvelachtige bosrand achter het kampeerveld. Daar leidden verschillende paadjes omhoog, verder het bos in. 'Ben je hierheen gegaan?' zei ze hardop. Of met iemand mee in de auto? Waarom zou een meisje van die leeftijd en met die achtergrond alleen in het bos willen blijven? Zou ze door al haar vervelende ervaringen in het verleden niet juist wijzer moeten zijn dan haar leeftijdgenoten? Zou ze echt naar een vriendin zijn gegaan, of toch naar die Willem? Probeerde hij misschien op deze manier een dwaalspoor uit te zetten?